

Ann Sanger Davies is geboren in 1931. Ze was de dochter van Arthur Elphinstone Sanger Davies en Lee, een Chinees/Siamese dame. Ze kregen 3 dochters en een zoon, Robert (Bob) (1932). Haar twee oudste zussen zaten op school in Engeland. Hun vader was houtvester bij de Maleisische Staatsbosbeheer. Toen bij haar oudste zus Winnie M.S. werd geconstateerd, werd ze naar haar ouders in Nederlands Indië gestuurd. Hun vader had altijd gedroomd om een bungalow te bouwen in Brastagi en hij ging vervroegd pensioen. Ann en Bob gingen naar school op de Planters School Vereeniging in Brastagi.

Haar moeder werd weer zwanger en ging naar haar moeder in Maleisië om te bevallen. Haar broertje Richard werd in 1941 geboren. Omdat er gevreesd werd dat een jongetje met blonde krullen door de Japanners gedood zou worden, werd hij verborgen in de Maleise jungle. Terug in het dorp werd hij verborgen in een gat in de grond toen de Japanners kwamen. Zijn moeder werd gemarteld. Ze bleef met haar zoontje de rest van de oorlog in Maleisië en zag haar man en kinderen niet meer terug.

Vader Arthur probeerde Nederlands Indië te ontvluchten met Robert en Ann, maar ze werden gevangen genomen. Hun vader ging naar het mannenkamp Si Rengorengo en Robert en Ann naar kamp Brastagi.

Ann werd in Kamp Brastagi geïnstalleerd op 18 september 1942 als padvindster bij de melati patrouille van de SKOTH groep.

Ann en Bob werden geïnterneerd in kamp Brastagi. Ze zat in afdeling 2, het vogelhuis, van het hoofdgebouw van Kamp Brastagi. Haar broertje zat in Harrison. Brastagi was een gemengd Japans interneringskamp op Noord-Sumatra, 60 km ten zuiden van Medan aan het Toba-meer. Het kamp was ondergebracht in het gebouwencomplex van de Planters School Vereeniging Brastagi, de bungalow van Harrison & Crosfield en Huize Tameling. De vrouwen en kinderen die op de hoogvlakte rondom Brastagi en Kaban Djahe verbleven en enkele oudere mannen werden geïnterneerd in de kostschool waar normaal accommodatie was voor 200 kinderen. De kampleiding was Nederlands. Op 16 april 1942 opende het kamp en waren er 939 mannen, vrouwen en kinderen gevangen. Na de eerste chaotische weken vond iedereen een plekje. Vrouwen en meisjes sliepen bij elkaar in de voormalige klaslokalen en kinderslaapzalen, jongens ouder dan 8 jaar sliepen apart. Het kamp bestond uit een groot hoofdgebouw, rondom een binnentuin gebouwd, met aan de ene kant de lagere school met een zeer ruim gymnastieklokaal en het kleinere HBS gebouw. Aan de andere kant van het hoofdgebouw stond het nieuwe meisjeshuis, ziekenhuis en het z.g. straatje, waar een aantal gebouwde huisjes voor de onderwijzers waren, een voetbalveld en een klein park, het Vondelpark.

Voor de oorlog was er al een Scoutinggroep in Brastagi. Na de Japanse bezetting stopten de Scoutingactiviteiten. In het geheim vormde Akela van Braningen met een aantal jongens de Pioniersgroep met de patrouilles Arenden en Panters. Om de jongens en meiden in het

kamp wat om handen te geven lukte het Akela van Braningen van de Nederlandse kampeiding toestemming te krijgen 'officieel' met Scoutingactiviteiten te starten. Scouting werd in principe door de Japanners verboden, maar soms wel oogluikend toegestaan. Gedurende de oorlog waren ze soms strenger en soms meegaander. Op tien augustus 1942 werd de Afdeling Brastagi opgericht. Het afdelingsbestuur werd gevormd door Hopman Meijerink, Oehoe Oomen (Kabouters), Akela Hoek (welpen), Akstra Renardel de Lavalette (padvindsters) en Akela van Braningen als secretaresse. Voor de jongens waren er 2 welpenhordes en twee jongenstroepen: de Pioniers en de Rimboejagers. Voor de meisjes werd gestart met 2 kabouterkringen en twee meisjestroepen: Skoth (Steeds klaar om te helpen) en Opino (Opgericht in Oorlogstijd). Ze hadden khaki uniformen maar de patrouillelinten waren het enige Scouting kenmerk. Ann werd in Kamp Brastagi geïnstalleerd op 18 september 1942 als padvindster bij de melati patrouille van de SKOTH groep.

In september 1942 timmerden de jongens een hoek in de gymzaal om apart te kunnen zitten met de troepraad. "De Wigwam" werd het centrum van de afdeling Brastagi, met een deur die zelfs een goed slot had. Negen zware houtblokken om een echt brandend imitatie kampvuur verhoogden de gezelligheid. Het portret van Baden-Powell vond een plaatsje aan de muur op een blauwe jamboree-das. Op de 28^e wordt De Wigwam ingewijd. In oktober werden van twee oude jurken vlaggen gemaakt voor de verschillende onderdelen.

In het boek Noord Sumatra in Oorlogstijd deel 1942 wordt in september 1942 gesproken over de pioniersgroep Tahepia. Op 17 februari 1943 ontvingen leidsters Theodora Put tijdens een ceremonie de naam Awanda (fakkeldrager) en Van Braningen kreeg de naam Hiawatha (de vuuronderhouder).

Op 22 december 1942 werden de geïnterneerden uit het Dokter Fonds ziekenhuis in Pematang Siantar overgebracht naar Brastagi. Er kwamen bijna 700 mensen bij. De scouts hielpen mee iedereen naar hun slaapverblijf te wijzen en spullen te dragen. Alle lessen op school en bijeenkomsten werden verboden en de lokalen werden gebruikt voor de huisvesting. Mede door de toestroom van de nieuwe bewoners bleek in januari 1943 Scouting zo populair dat er ondertussen 3 jongenstroepen, 4 welpenhordes, 3 meisjestroepen, 4 kabouterkringen en een pionierstersstam waren, samen ruim 450 leden.

Op 31 mei 1943 moesten de oudste jongens naar het mannenkamp Soengei Sengkol. Onder de groep zaten ook de oudere patrouilleleiders. Het kamp lag enige kilometers ten zuidwesten van Medan en was ondergebracht in het koelie-hospitaal van de Maatschappij Arendsburg. Haar broer Scato en Frits waren hierbij. Intussen werd ook een nieuw afdelingsbestuur gevormd, omdat Hopman Meijerink door de Japanners zwaar mishandeld was. Naast Hiawatha Van Braningen als presidente en Awanda Put als secretaresse waren Akstra Renardel de Lavalette, Akela Hoek en Oehoe Overdijkink bestuurslid.

Eind '43 was de sfeer in het kamp erg bedrukt en dit raakte ook Scouting. Kinderen liepen weg en jongens die wel lid bleven werden gepest. De twee jongenstroepen werden hierdoor verboden door de afdelingsleiding. Op 17 februari 1944 gingen een groep jongens naar Balawan Estate en Soengei Sengkol. Begin '44 kwam er weer nieuwe energie in het kamp. Er werd een nieuwe pioniersgroep opgericht met de patrouilles panters, eekhoorns, vossen

en bevers. Ria Eikens werd geïnstalleerd als padvindster in aanwezigheid van alle 25 leidsters. Ze werd kampleidster en kreeg het voor elkaar dat de Japanse commandant Scouting toestond. Toen er na verloop van tijd een Japanse official onverwacht op inspectie kwam, droeg Eikens een padvindsters uniform en maakte iedereen zich zorgen om de gevolgen. De Japanner gaf haar hartelijk een hand. Hij was ook scout en had de Jamboree in 1937 bezocht.

Half december 1944 moesten alle jongens die ouder dan 10 waren het kamp verlaten naar het mannenkamp Si Rengorengo. Haar broer Bob was hierbij. In dit kamp moest hij zich melden bij een oudere Brit, die hem naar de ziekenhuisvleugel bracht. Daar lag zijn vader. Hij overleed op 22 maart 1945 aan ondervoeding, dysenterie, malaria en afranselingen. Toen de Japanners uiteindelijk de poorten openden, rende Robert helemaal terug naar Brastagi om zijn geliefde zus te vinden.

Het leven werd steeds zwaarder in Brastagi. Alleen de Opino groep ging door tot het eind, met 4 patrouilles. Medio juni 1945 sloot het kamp en werden 1347 vrouwen en kinderen naar kamp Aek Pamienke III gebracht. Ook daar was Ria Eikens kampleidster. Het kamp Aek Pamienke bestond uit drie afzonderlijke kampcomplexen midden tussen de rubberbossen aan de spoorlijn van Medan naar Rantau Prapat, tussen het station Aek Pamienke en het plaatsje Bandar Doerian. De kampen waren omheind met prikkeldraad. De mensen waren ondergebracht in barakken (sommigen spreken van koeliehuysjes) in open plaatsen in de jungle, gemaakt van stokken en planken met een atap-dakbedekking.

Na de overgave van de Japanners op 15 augustus was pas 25 augustus de dag dat de gevangenen echt vrij waren. Nora Prins en Ria Eikens stonden op een podium en Ria had in haar armen de driekleur. De padvindsters mochten deze hijsen.

Ann en Bob gingen na de oorlog naar Engeland. Hun zus Millie was daar de hele oorlog gebleven. Hun zus Winnie was door nonnen opgenomen toen haar vader gevangen was genomen. Na de oorlog ging ze naar haar moeder en broertje in Maleisië en stierf drie jaar later. Richard ging in 1950 naar Engeland. Hun moeder overleed in Maleisië aan maagkanker.

Meer informatie

[SangerDaviesAE \(nationaalherbarium.nl\)](http://SangerDaviesAE(nationaalherbarium.nl))

[Biographical notes – Auntie Ollie's Scrapbook \(wordpress.com\)](http://Biographical%20notes%20-%20Auntie%20Ollie's%20Scrapbook(wordpress.com))

[Het nieuwsblad voor Sumatra » 11 okt 1949 - Art. 38 | Delpher](http://Het%20nieuwsblad%20voor%20Sumatra%20»%2011%20okt%201949%20-%20Art.%2038%20|%20Delpher)

[Arthur Elphinstone Sanger-Davies | Oorlogsgravenstichting](http://Arthur%20Elphinstone%20Sanger-Davies%20|%20Oorlogsgravenstichting)

[Deli courant » 07 jun 1937 - Art. 48 | Delpher](http://Deli%20courant%20»%2007%20jun%201937%20-%20Art.%2048%20|%20Delpher)

[Het nieuwsblad voor Sumatra » 11 okt 1949 - Art. 38 | Delpher](http://Het%20nieuwsblad%20voor%20Sumatra%20»%2011%20okt%201949%20-%20Art.%2038%20|%20Delpher)

[BBC - WW2 People's War - Richards Story](http://BBC%20-%20WW2%20People's%20War%20-%20Richards%20Story)

[Achter-kawat-en-Gedek.pdf \(s-i-d.nl\)](http://Achter-kawat-en-Gedek.pdf(s-i-d.nl))

[Dokter Fonds Ziekenhuis Medan \(japanseburgerkampen.nl\)](http://Dokter%20Fonds%20Ziekenhuis%20Medan(japanseburgerkampen.nl))

[BRASTAGI \(japanseburgerkampen.nl\)](http://BRASTAGI(japanseburgerkampen.nl))

Brastagi kampbewoners 1942-1945

[Brastagi - Wikipedia](#)

[Soengei Sengkol Medan \(japaneburgerkampen.nl\)](#)

[Si Regnorengo Rantau Prapat \(japaneburgerkampen.nl\)](#)

[Aek Pamienke Rantau Prapat \(japaneburgerkampen.nl\)](#)

[Aek Pamienke - Wikipedia](#)

Logboek Opinotroep (via van Braningen)

Noord Sumatra in Oorlogstijd deel 1942 - uitgave van Stichting Noord Sumatra
Documentatie

Dagboek van Era Käyser 12 juni 1942 – 4 augustus 1945 Scoutingmuseum Baarn

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.